

Ana Mikić Čolić

Filozofski fakultet
Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
amikic@ffos.hr

 <https://orcid.org/0000-0003-2982-2334>

Vesna Bjedov

Filozofski fakultet
Sveučilište Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku
vbjedov@ffos.hr

 <https://orcid.org/0000-0003-2765-8593>

Gramatička kompetencija na periferiji standardnoga jezika

Sažetak: U ovome radu tematiziraju se odstupanja od standardnojezične norme na gramatičkoj razini. Na primjeru pismenih radova na stručnome ispitu nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika utvrdit će se razina njihove gramatičke kompetencije. Naime, iako se od nastavnika hrvatskoga jezika očekuje najviši stupanj kompetencije na svim razinama jezičnoga opisa, analizirajući pismene radove nastavnika pripravnika uočeno je odstupanje od standardnojezične norme na gramatičkoj razini. Na građi od 90 pismenih radova analizirat će se uporaba veznika *budući (da)* i *jer, s obzirom na to da, kako... tako*, potom uporaba prijedloga *kroz*, koje odstupaju od normativnih preporuka, promjena rekcije glagola *koristiti (se)*, nenormativno pisanje futura prvog kada zanaglasnica slijedi glagol koji završava na *ti* te položaj zanaglasnice u rečenici.

Cilj je rada utvrditi razloge i čestotnost tih odstupanja, a primjenom kognitivnoga modela gramatičke kompetencije utvrdit će se i jesu li uočena odstupanja isključivo pogreške te može li se govoriti o dvojnostima ili čak o jezičnim promjenama.

Ključne riječi: gramatička kompetencija, nastavnici pripravnici hrvatskog jezika, standardni jezik

1. Uvod

U modernome svijetu pismenost je imperativ te je teško zamisliti život bez uporabe jezika i pisma. S promjenama i razvojem u izvanjezičnom svijetu mijenjalo se i shvaćanje pojma pismenosti pa se ona određuje kao cjelovito iskorištavanje značenjskog potencijala jezika, pisanog ili govorenog.¹ Uz elementarnu pismenost – poznavanje čitanja, pisanja i računanja kao osnovnih vještina – odnosno sposobnost da se s razumijevanjem pročita i napiše jednostavna rečenica koja se odnosi na svakodnevni život, danas se govori i o sekundarnoj ili funkcionalnoj pismenosti – razumijevanju pisanih uputa u svakodnevnom životu – te o tercijarnoj pismenosti koja se odnosi na nove tehnologije, kompjutorsku pismenost, internet, SMS.² Unatoč usložnjavanju pojma pismenosti, njezin temelj i dalje je jezik sa svojom primarnom funkcijom – komunikacijom! Tijekom komunikacijskoga procesa uspostavlja se različit repertoar jezičnih sredstava i pravila, jezičnih normi i sustava, odnosno dolazi do ispreplitanja različitih jezičnih idioma unutar sustava istoga jezika.³ Da bi ljudska komunikacija unatoč tim preplitanjima bila svrhovita, odnosno da bismo uspješno razmjenjivali znanja, misli i osjećaje, nužno je razvijanje i njegovanje jezične kulture, odnosno „svjesno nastojanje kojemu je cilj poštovanje jezičnih normi“⁴. Najviša razina izražavanja tako podrazumijeva poštovanje gramatičkih normi, odnosno poštovanje fonološkog, morfološkog i sintaktičkog ustrojstva jezika uz jasnu diferencijaciju pravilnoga od nepravilnoga čemu se posebna pozornost pridaje u okviru obrazovnoga sustava. U tom kontekstu učitelj je primjer i poticaj vrlo važan te oni „nisu samo puki ‚davatelji‘ informacija, nego kreativne osobe koje potiču i usmjeravaju komunikaciju učeći i djelujući“⁵. Iako se od nastavnika hrvatskoga jezika očekuje najviši stupanj kompetencije na svim razinama jezičnoga opisa, analizirajući pismene radove nastavnika

¹ Claire J. Kramsch, „Socialization and Literacy in a Foreign Language: Learning Through Interaction,“ *Theory Into Practice*, vol. 26, br. 4 (1987): 243.

Ludo Verhoeven i Anne Vermeer, „Sociocultural Variation in Literacy Achievement,“ *British Journal of Educational Studies*, vol. 54, br. 2 (2006): 189–211.

² Branko Dijanošić, „Funkcionalna pismenost polaznika osnovnog obrazovanja odraslih od trećeg do šestog obrazovnog razdoblja,“ *Andragoški glasnik*, vol. 16, br. 1 (2012): 21–31.

³ Dunja Pavličević-Franić, *Komunikacijom do gramatike* (Zagreb: Alfa, 2005), 18–21.

⁴ Andela Frančić i Bernardina Petrović, *Hrvatski jezik i jezična kultura* (Zagreb: Visoka škola za poslovanje i upravljanje „Baltazar Adam Krčelić“, 2013), 19.

⁵ Pavličević-Franić, *Komunikacijom do gramatike*, 79.

pripravnik hrvatskoga jezika uočeno je odstupanje od standardnojezične norme na gramatičkoj razini. Na građi od 90 pismenih radova analizira se u ovome radu uporaba veznika *budući (da)* i *jer, s obzirom na to da, kako... tako*, potom uporaba prijedloga *kroz*, koje odstupaju od normativnih preporuka, promjena rekcije glagola *koristiti (se)*, nenormativno pisanje futura prvog kada zanaglasnica slijedi glagol koji završava na *ti* te položaj zanaglasnice u rečenici. Pristupi li se uočenim odstupanjima sa stajališta standardnoga jezika koji se tradicionalno shvaća kao prestižni idiom te identitetski konektiv, tada se može govoriti o „pogreškama [koje] krnje jezik kao sustav, dovode u pitanje samu funkciju jezika i mogu prouzročiti nejasnoće i nesporazume u komunikaciji“⁶. S druge strane, takvo je stajalište iz sociolingvističke perspektive potpuno neprihvatljivo jer je „nerealno vjerovati da se identitet bilo koje jezične zajednice očituje isključivo na temelju strogo normiranoga standardnog jezika“⁷. Osim toga, o kriteriju (ne)razumljivosti u slučaju odstupanja od norme koja su predmet ovoga rada doista se ne može govoriti, što će se potvrditi i na primjerima. U tom svjetlu, cilj je rada izložiti razloge i čestotnost odstupanja te na temelju tih podataka utvrditi jesu li uočena odstupanja dvojnosti koje najavljuju jezične promjene.

2. Gramatička kompetencija: od odstupanja do jezičnih promjena

Kompetencija se, općenito, određuje kao „spodobnost kojom tko raspolaze“ ili kao kognitivna sposobnost rješavanja problema koja je urođena, ali se može razviti i u procesu učenja. Ta se sposobnost temelji na znanju, a na njezinu uporabu djeluju razni motivacijski, voljni i društveni čimbenici.⁸ Termin se u lingvistici proširio zahvaljujući Chomskom koji je odredio jezičnu kompetenciju kao praktično znanje ograničenog broja gramatičkih pravila koja govornicima omogućuju generiranje neograničenog broja gramatičnih rečenica. Dakle, osim gramatičkoga znanja, kompetencija podrazumijeva i znanje o njegovoj prikladnoj uporabi u određenom komunikacijskom i širem kontekstu što znači da se ona sastoji od dva aspekta: gramatičke i uporabne kom-

⁶ Pavličević-Franić, *Komunikacijom do gramatike*, 36–37.

⁷ Damir Kalogjera, „Identiteti, standardizirani i nstandardizirani,“ u *Identitet jezika jezikom izrečen*, ur. Anita Peti-Stantić (Zagreb: Srednja Europa, 2008), 74.

⁸ Vesna Bagarić Medve, *Komunikacijska kompetencija* (Osijek: Filozofski fakultet, 2012), 3.

petencije. Takvim određenjem kompetencije u prvi je plan, uz znanje, stavljena i uporaba.⁹ Kao blisko značan ili čak istoznačan (npr. u *Zajedničkom europskom referentnom okviru za jezike*) terminu jezična kompetencija, da bi se izbjeglo shvaćanje gramatike isključivo u užem smislu, rabi se termin gramatička kompetencija koji podrazumijeva vladanje jezičnim kodom, tj. znanje morfoloških i sintaktičkih pravila, znanje vokabulara, znanje semantičkih pravila te znanje fonoloških i ortografskih pravila.¹⁰ Verhoeven i Vermeer¹¹ gramatičku kompetenciju određuju kao poznavanje pravila za formalnu organizaciju pisanoga diskursa, a Amelina¹² kao poznavanje jezičnog gramatičkog značenja te sposobnost njegove primjene, odnosno kao sposobnost za razumijevanje i izražavanje značenja, proizvodnju i prepoznavanje fraza i rečenica. Dakle, svi se autori slažu da gramatička kompetencija podrazumijeva (dobro) poznavanje gramatičkih svojstava leksičkih jedinica, ali i pravila za njihovo ulančavanje što je u suprotnosti s tradicionalni poimanjem učenja gramatike i reprodukcije gramatičkih formula. Gramatičku kompetenciju čini znanje o morfološkim i sintaktičkim pravilima, a konkretne njezine sastavnice prema Pavičić Takač i Bagarić Medve¹³ jesu: poznavanje morfema, riječi i vrsta riječi, poznavanje tvorbe riječi, pojma, rečenice, gramatičkog ustrojstva rečenice, reda riječi u rečenici te poznavanje vrsta rečenica. Uz jasno određene sastavnice gramatičke kompetencije, načinjen je i popis¹⁴ metodičkih načela za njihovu implementaciju i razvoj: pružanje bogatog jezičnog unosa, obrada jezičnog unosa, poticanje induktivnog učenja, usredotočivanje na oblik, ispravljanje pogrešaka, tj. pružanje informacija o tome što u jeziku nije moguće, poštovanje učenikova unutrašnjeg razvojnog procesa, suradničko učenje, poticanje jezične uporabe te učenje u kojemu se polazi od zadataka. Na tragu je opisanog komunikacijsko-funkcionalnog pristupa poučavanju gramatičkih sadržaja i kognitivni model gramatičke kompetencije koji opisuje Millrood.¹⁵ Prema tom modelu,

⁹ Svetlana Amelina, „Formation of Grammatical Competence in Training Future Translators,” *Науковий вісник НУБіП України. Серія: Педагогіка, психологія, філософія*, br. 199 (2014): 1–8.

¹⁰ Višnja Pavičić Takač i Vesna Bagarić Medve, *Jezična i strategijska kompetencija u stranome jeziku* (Osijek: Filozofski fakultet, 2013), 3–11.

¹¹ Verhoeven i Vermeer, „Sociocultural Variation,” 195.

¹² Amelina, „Formation of grammatical competence,” 2.

¹³ Pavičić Takač i Bagarić Medve, *Jezična i strategijska kompetencija*, 74–75.

¹⁴ Pavičić Takač i Bagarić Medve, *Jezična i strategijska kompetencija*, 109–110.

¹⁵ Radislav Millrood, „Cognitive Models of Grammatical Competence of Students,” *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, br. 154 (2014): 259–262.

transformacija misli događa se kroz verbalizaciju te ista misao može proći višestruke transformacije i interpretacije kroz različite gramatičke strukture. Dakle, svaka misao može biti verbalizirana na različite načine. Slično ranije opisanom metodičkom pristupu razvoja gramatičke kompetencije, i kognitivni model u prvi plan stavlja induktivnu metodu. S druge strane, naglašava se da poznavanje pravila nije dovoljno za gramatičku kompetentnost te je učenje pravila uvijek popraćeno intenzivnim razvojem gramatičkih *vještina*. Treći važan dio kognitivnog modela gramatičke kompetencije, uz pravila i vještine, jest gramatička *intuicija*. Upravo intuiciju Millrood¹⁶ shvaća kao temelj za gramatičko „donošenje odluka“ koje nije rezultat eksplicitnog govornikova znanja i njegovih prosudbi o vlastitoj ili tuđoj gramatičnosti. Dakle, dok gramatičko znanje ovisi o poznavanju gramatičkih pravila, gramatičke vještine ovise o intenzitetu vježbanja (tzv. drila), gramatička intuicija ovisi o širini, odnosno opsegu govornikova komunikacijskog iskustva. Iz svega proizlazi da se najbolji rezultati dobivaju kada je komunikativno iskustvo poduprto ciljanim poučavanjem jezičnih obrazaca, uz pomoć pravila.

Imajući u vidu opisane modele i sastavnice gramatičke kompetencije kao i metodičke modele za njihovu implementaciju i razvoj, može se utvrditi da bi razina poznavanja gramatičkih pravila te njihove primjene u nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika trebala biti vrlo visoka i to zbog višegodišnjeg formalnog obrazovanja, ali s druge strane i zbog svijesti o potrebi poštovanja pravila standardnoga jezika u službenoj komunikaciji kao što je stručni ispit. Unatoč tome, u pisanim radovima nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika netočna jezična proizvodnja nije rijetkost, a pravilnost kao „prvi i osnovni element jezične kulture“¹⁷ nije uzus. Jelaska i Bjedov,¹⁸ govoreći o pogreškama u pisanome diskursu učenika kategoriziraju narušavanje standardnojezične norme te govore o *propustima* – tipfelerima u pisanome diskursu koji su najčešće posljedica umora, rastresenosti ili napetosti – ili *pogreškama* – unosom jedinica koje ne odgovaraju ciljnom idiomu. *Odstupanjima* autorice nazivaju međujezične osebjnosti, odnosno jedinice koje ne odgovaraju ciljnom idiomu, a mogu biti prijenosna (prijenos jedinica iz materinskog idioma), razvojna (nastaju uslijed učenikove sposobnosti jezične

¹⁶ Millrood, „Cognitive Models“, 260.

¹⁷ Frančić i Petrović, *Hrvatski jezik*, 19.

¹⁸ Zrinka Jelaska i Vesna Bjedov, „Pogrješke ili promjene – ovladanost odabranim hrvatskim morfosintaktičkim sadržajima učenika završnoga razreda osnovne škole“, *Jezičoslovlje*, vol. 16, br. 2–3 (2015): 229–231.

obrade na određenom stupnju ovladanosti jezikom) te poučavateljska ili navođena¹⁹ koja nastaju uslijed neprikladna poučavanja, što znači da predstavljaju nepoželjna odstupanja za koja su odgovorni nastavnici. Naposljetku, *dvojnosti* predstavljaju više od jedne prihvatljive jezične jedinice koje se usporedno rabe.

U nastavku rada, primjenom opisanoga kognitivnog modela gramatičke kompetencije, analizirat će se odstupanja od standardnojezične gramatičke norme u pisanim radovima nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika te će se pokušati utvrditi mogu li se ta odstupanja kategorizirati i kao dvojnosti, odnosno kao najave jezičnih promjena.

3. Odstupanja od standardnojezične gramatičke norme u pisanim radovima nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika

3.1. Građa i istraživanje

Građu za ovo istraživanje čini 90 pismenih radova nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika koji su diplomirali na sveučilištima u Osijeku, Zagrebu, Zadru, Rijeci i Splitu, nastalih na stručnim ispitima od 2014. do 2016. godine. Odstupanja od gramatičke norme pronađena su u čak 31 radu, odnosno u više od trećine nastavnika (34 %). Popisano je ukupno 41 odstupanje iz čega proizlazi da je prosječan broj odstupanja po nastavniku 1,3. Promotre li se podaci u odnosu na studij nastavnika pripravnika, rezultati su još zanimljiviji. Naime, od 90 pisanih radova koji čine građu, 62 rada napisali su bivši studenti jednopredmetnoga studija hrvatskoga jezika i književnosti, a 28 radova dvopredmetni studenti koji su hrvatski studirali u kombinaciji s povijesti, knjižničarstvom, filozofijom, pedagogijom i engleskim jezikom. Među 31 nastavnikom koji su u radu odstupali od norme čak je 26 bivših jednopredmetnih studenata, a tek 5 dvopredmetnih. Dakle, broj je nastavnika koji odstupaju od gramatičke norme među bivšim dvopredmetnim studentima manji što s jedne strane iznenađuje jer su satnica i obveze studenata na jednopredmetnom studiju veće te bi se u skladu s tim očekivalo da su i rezultati na tom studiju bolji. S druge strane, predočeni su podaci samo potvrdili neformalne dojmove profesora koji predaju na oba studija da se na dvopredmetni studij upisuju bolji studenti.

¹⁹ Marta Medved Krajnović, „SLA i OVIJ: što se krije iza skraćenice?“, *Lahor*, br. 7 (2009): 102.

3.2. Rezultati

Analizom odstupanja od gramatičke norme u esejima nastavnika hrvatskoga jezika na stručnom ispitu uočena su sljedeća odstupanja: zamjena *budući da* i *jer*, skraćivanje vezničke skupine *s obzirom na to da*, upotreba veznika *kako... tako*, upotreba prijedloga *kroz* u vremenskom značenju, promjena rekcije glagola *koristiti (se)* te odstupanja u upotrebi futura I. i u položaju zanaglasnica. U nastavku će rada sva odstupanja biti detaljnije prikazana i analizirana.

Budući da / jer. Iako je riječ o uzročnim veznicima, distribucija *budući da* i *jer* nije slobodna. Veznik *budući da* upotrebljava se u inverziji, tj. kad zavisna surečenica dolazi ispred glavne, a veznik *jer* kad zavisna surečenica dolazi iza glavne surečenice.²⁰ U građi je zabilježen isključivo veznik *budući da*:

- (1) Nakon gledanja filma dobro je napraviti nešto dulju stanku, budući da se radi o dugometražnom filmu.
- (2) Cilj je ovoga eseja progovoriti o gramatičkim teorijama u tradicionalnoj i suvremenoj nastavi hrvatskoga jezika u srednjoj školi budući da nastava gramatike u srednjoj školi obuhvaća sva navedena područja.
- (3) Navedeni se sat može izvesti u osmome razredu budući da je „Alkar“ učenicima na popisu lektire...

S obzirom na to da. Sa standardnojezičnog stajališta, pogrešna je uporaba uzročne vezničke skupine *s obzirom na to da* u pokraćenom obliku.²¹ Pronađeni primjeri pokazuju da se gube različiti dijelovi te vezničke skupine:

- (4) S obzirom da je sadržaj nastave gramatike u srednjoj školi učeniku često opsežniji i kompliciraniji, potrebno je nastavu gramatike učiniti pristupačnijom...
- (5) Obzirom na to da je pohađanje osnovne škole obavezno za svu djecu do 15. godine života, ovo načelo može se nazvati temeljem svih ostalih načela.
- (6) Riječ u stripu funkcionira obzirom na pojavnost...

²⁰ Anđela Frančić, Lana Hudeček i Milica Mihaljević, *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku* (Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada, 2006), 158.

²¹ Frančić, Hudeček i Mihaljević, *Normativnost i višefunkcionalnost*, 161.

Kako ... tako. Ustrojstva s veznikom *kako ... tako* smatraju se sintaktičkim kalkovima iz njemačkoga jezika (*wie ... so*) za koje se u hrvatskome predlaže zamjena ustrojstvom s udvojenim veznikom *i ... i*. U korpusu su zabilježena četiri primjera upotrebe ustrojstva *kako ... tako*:

- (7) Nastava hrvatskoga jezika mora biti stvaralačka, kako za učenika tako i za učitelja.
- (8) ... kako bi se ostvarila svrha učenja te nastava učinila zanimljivom kako učeniku tako i učitelju.
- (9) U nastavi učitelj mora poštovati i načelo znanstvenosti te učenicima prenositi, kako već postojeća pravila, tako i nove jezične pojave...
- (10) ... uočavanja ključnih stvari i težišta događaja kako u drami, tako i među likovima.

Kroz. Često akuzativ s prijedlogom *kroz* ima vremensko značenje. Norma u tom značenju preporučuje prijedlog *tijekom*.²² U analiziranoj građi prijedlog *kroz* dolazi isključivo u vremenskom značenju:

- (11) Učenike je potrebno stalno motivirati, kroz sve faze sata...
- (12) Povezivanje se i sjedinjavanje ne mora protezati kroz cijeli nastavni sat...

Koristiti (se).²³ Pod utjecajem administrativno-poslovnoga stila, i u razgovornom stilu riječi doživljavaju novu rekciju, odnosno novu valentnost.²⁴ Najzastupljeniji primjer koji dokazuje tu tvrdnju jest glagol *koristiti* koji gubi česticu *se* i umjesto s instrumentalom uspostavlja vezu s akuzativom (*koristiti se čime mijenja se u koristiti što*). Da je doista riječ o vrlo proširenoj pojavi pokazuje i građa istraživana za ovaj rad. Naime, to je normativno odstupanje najzastupljenije s čak 23 pojavnice:

²² Josip Silić i Ivo Pranjković, *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta* (Zagreb: Školska knjiga, 2005), 224–225.

²³ S obzirom na to da suvremeni hrvatski rječnici ne tretiraju oblik *koristiti* (bez *se*) kao pogrešku, a u pojedinim se kontekstima *koristiti* i ne može zamijeniti s *koristiti se*, napominjemo da smo odstupanjima u ovome radu smatrali samo one komunikacijske kontekste u kojima je ta zamjena moguća.

²⁴ Silić i Pranjković, *Gramatika hrvatskoga jezika*, 379–381.

- (13) ... te ih dodatno motivirati za rad pri čemu je poželjno koristiti različite gramatičke sustave, ...
- (14) U vlastitoj nastavnoj praksi često koristim nastavne listiće kao pomoć u motivaciji.
- (15) U vlastitoj nastavnoj praksi najčešće koristim analitičko-ek-splikativni i problemsko-stvaralački sustav.
- (16) [Riječ] može koristiti dijaloge i monologe likova, (...) može koristiti samo stripovne onomatopeje...
- (17) Ponekad stripocrtaci nepoznata ili izmišljena pisma koriste u stilske svrhe...
- (18) Likovi u ovome govoru koriste izraze karakteristične za njihov uzrast i područje na kojem žive.
- (19) No nastavnik može koristiti i dedukciju,...

Futur I. Kad u rečenici infinitiv dolazi ispred oblika glagola *htjeti*, ne izgovara se i ne piše završno infinitivno *-i*. To je pravilo narušeno u jednom primjeru u istraživanoj građi:

- (20) U ovome radu obrađivati će se nastavni sat književnosti...

Položaj zanaglasnice. Zanaglasnice su riječi koje se u izgovoru naslanjaju na riječi ispred sebe. To su najčešće skraćeni oblici pomoćnih glagola *biti* i *htjeti*. Osim težnje da zanaglasnica bude što bliže početku rečenice, odnosno da se u rečenici nalazi iza prve naglašene riječi s kojom tvori naglasnu cjelinu, može se nalaziti i iza glagola, a najčešća pogreška vezana uz položaj zanaglasnice odnosi se upravo na položaj ispred glagola ondje gdje bi trebala biti iza njega. U korpusu su zabilježena četiri takva primjera:

- (21) Načelo teksta je neizostavno u nastavi hrvatskoga jezika.
- (22) Tradicionalna pedagogija je isticala načela zornosti, ...

3.3. Rasprava

Standardni jezik određuje se kao jedinstveni i općeprihvaćeni, normirani i standardizirani idiom svih pripadnika jezične zajednice na cjelokupnom području. Predstavlja najvišu razinu izražavanja te svi koji „žele dobiti posao u školstvu, znanosti, novinama, na radiju, moraju

svladati standardni jezik“²⁵. Čak i bez istraživanja, kao sudionicima i recipijentima javnokomunikacijskoga diskursa jasno nam je da teza iz citirane tvrdnje nije uvijek točna. To pokazuje i istraživanje prikazano u ovome radu iz kojega je razvidno da je postotak nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika koji odstupaju od standardnojezične norme vrlo visok, čak i u strogo kontroliranim okolnostima kao što je stručni ispit, za koji je ispitanicima jasno da zahtijeva upotrebu standardnoga jezika. U odnosu na rezultate istraživanja, nameću se dva pitanja: zašto nastavnici unatoč višegodišnjem formalnom obrazovanju te svijesti o okolnostima koje zahtijevaju upotrebu standardnoga jezika svejedno odstupaju od gramatičke norme, te drugo, kako se to odražava na njihovo poučavanje, odnosno prenose li svoje „pogrešne“ jezične navike na učenike.

Promotre li se primjeri odstupanja predočeni u prethodnom poglavlju kroz prizmu teza navedenih u teorijskom dijelu ovoga rada, s pravom se nameće pitanje može li se govoriti o dvojnostima kao uvodu u jezične promjene. Naime, narušavanje normativne gramatike opisuje se kao ugrožavanje sustava koje dovodi u pitanje samu funkciju jezika, odnosno može prouzročiti nejasnoće i nesporazume u komunikaciji. Nema dvojbe da predočeni primjeri iz građe jesu odstupanja od eksplicitne norme. No, je li sustav doista ugrožen upotrijebimo li glagol *koristiti* bez čestice *se*? Stoje li tvrdnje o nejasnoćama, nesporazumima pa čak i nerazumijevanju u komunikaciji ako okrnjimo vezničku skupinu *s obzirom na to da* ili zamijenimo položaj veznika *jer* i *budući da* koji ionako imaju potpuno isto značenje? Dakle, ako se u obzir uzme komunikacijski kriterij, što nam se čini potpuno opravdanim jer je osnovna funkcija jezika, sa stajališta bilo kojeg idioma (pa tako i standardnog), upravo učinkovita komunikacija, tvrdnje o nejasnoćama i nesporazumima u komunikaciji nisu opravdane jer recepcija, odnosno razumijevanje analiziranih pisanih radova ni u jednom trenutku nije dovedeno u pitanje. Nadalje, ako se kao mjerilo jakosti promjene uzme postotni omjer izraza,²⁶ pokazuje se vrlo jasna sklonost koja nameće potrebu revidiranja statusa pogrešaka. Prema kategorizaciji netočne jezične proizvodnje opisanoj u teorijskom dijelu ovoga rada, pogreške – jedinice koje ne odgovaraju ciljnom idiomu, a to su u istraživanoj građi sva odstupanja od standardnoga jezika – zbog visokog broja nastavnika koji odstupaju od norme, ali i visokog broja pojavnica nekih odstupanja, moraju se početi promatrati kao dvojnosti koje uzrokuju postupne jezične promjene. Za takve je slučajeve

²⁵ Frančić, Hudeček i Mihaljević, *Normativnost i višefunkcionalnost*, 19.

²⁶ Jelaska i Bjedov, „Pogrješke ili promjene,“ 229–231.

u početku karakteristično da ih se smatra pogreškama, ali upravo zbog čestotnosti koja se naglo povećava, s vremenom trebaju dobiti status dvojnosti pri čemu će neki novi oblici potpuno istisnuti postojeće oblike. S jedne strane potreba za eksplicitnom normom jasna je i neupitna, ali s druge strane je li eksplicitna norma svrhovita ako ju čak ni oni koji ju trebaju poučavati i razvijati ne poštuju te što je tomu uzrok. Primijeni li se na tumačenje normativnih odstupanja kognitivni model gramatičke kompetencije opisan u teorijskom dijelu ovoga rada, koji kao njezine sastavnice navodi pravila, vještine, ali i gramatičku intuiciju, ta se odstupanja prikazuju u potpuno novom svjetlu. Naime, Millrood²⁷ gramatičku intuiciju veže uz opseg govornikova komunikacijskog iskustva. Dakle, s jedne strane jesu pravila, ali s druge je strane komunikacijsko iskustvo koje govorniku s pravom omogućuje „donošenje jezičnih odluka“. U tom kontekstu, kraćenje vezničkih skupina ili glagola, zamjena mjesta istoznačnih veznika, položaj enklitike te sva druga u ovome radu opisana normativna odstupanja mogu se promatrati kao „odluke“ govornika koji na temelju vlastitog komunikacijskog iskustva procjenjuje da navedena odstupanja neće narušiti komunikaciju, odnosno neće dovesti u pitanje razumijevanje iskaza. Pritom promjene nisu nasumične i proizvoljne, nego ih reguliraju jezične zakonitosti kao što je jezična ekonomija te semantički kriterij. Dakle, kraćenje te poništavanje upotrebnih razlika između istoznačnih jedinica glavni su razlozi opisanih, ali i drugih odstupanja (npr. odnos prijedloga *s* i *sa*) koja za posljedicu nemaju narušavanje ili ugrožavanje značenjske transparentnosti. Čestotnost odstupanja samo potkrjepljuje tezu da svaka promjena u smjeru ekonomiziranja izraza u govornika nailazi na plodno tlo bez obzira na njihov stupanj obrazovanja, idiom, ali i javnokomunikacijski kontekst. S druge strane, uzroci lošijem obrazovanju nastavnika pripravnika mogu se tražiti i u općedruštvenom kontekstu.²⁸ Naime, položaj učitelja – odnosno onih koji bi trebali skrbiti o jeziku – nikada nije bio više marginaliziran, slično je i s humanističkim znanostima općenito. Osim toga, društvena moć danas više ne ovisi o upotrebi standardnoga jezika kao što je to bilo nekada, odnosno služeći se nestandardnim jezičnim inačicama također se može postići društveni uspjeh.²⁹ Imajući sve to

²⁷ Millrood, „Cognitive Models,“ 260–262.

²⁸ Joop Van der Horst, *Propast standardnoga jezika* (Zagreb: Srednja Europa, 2016), 208–209.

²⁹ Radoslav Katičić, „Normiranje književnoga jezika kao lingvistički zadatak,“ u *Norme i normiranje hrvatskoga standardnoga jezika*, ur. Marko Samardžija (Zagreb: Matica hrvatska, 1999), 121.

u vidu, nameće se zaključak da je „nastava [je] samo odraz onoga što se događa u društvu“³⁰, a kao krajnji ishod spominje se čak i „propast standardnoga jezika“.

Odgovor na drugo pitanje postavljeno u ovome poglavlju – utjecaj nastavnikovih jezičnih navika na učenike – nameće se sam! Nastavnici su modeli svojim učenicima koji preuzimaju i preslikavaju jezično ponašanje svojih nastavnika, te na taj način postaju „širitelji“ normativnih odstupanja, a tako i jezičnih promjena. Norma je (ili bi trebala biti) statično-dinamična pojava koja je, s jedne strane, uvjetovana sustavom, a s druge govorom te tako promatrana pretpostavlja i opće zakonitosti sustava i pojedinačni govorni čin.³¹ Najmanje fleksibilna sastavnica u trokutu jezik – govor(nici) – norma je, razumljivo, potonja, a istraživanja kao što je ovo, ali i mnoga druga,³² dokaz su da se jezik mijenja te da norma mora početi uzimati u obzir i ostale sastavnice spomenutog trokuta, ponajprije govor, odnosno mora se usklađivati s uzusom.

4. Zaključak

U ovome radu analizirana je razina gramatičke kompetencije nastavnika pripravnika hrvatskoga jezika na temelju njihovih pismenih radova na stručnom ispitu. Utvrđeno je da se u radovima 34 % nastavnika pripravnika pojavljuju odstupanja od gramatičke norme, a neka od tih odstupanja imaju vrlo visok broj pojavnica (npr. glagol *koristiti (se)*). S obzirom na višegodišnje formalno obrazovanje te svijest o nužnosti upotrebe standardnoga jezika, rezultati istraživanja potaknuli su pitanje zašto se unatoč činjenici da su zadovoljeni svi preduvjeti za upotrebu standardnoga jezika ipak od njega odstupa. Odgovor na to pitanje ponuđen je primjenom kognitivnoga modela gramatičke kompetencije koji uz pravila i vještine, kao njezinu važnu sastavnicu, predviđa i gramatičku intuiciju, ovisnu o govornikovu komunikacijskom iskustvu. U tom kontekstu sva u ovome radu opisana normativna odstupanja mogu se promatrati kao „odluke“ govornika koji na temelju vlastitog komunikacijskog iskustva procjenjuje da navedena odstupanja neće narušiti komu-

³⁰ Van der Horst, *Propast standardnoga jezika*, 217.

³¹ Josip Silić, „Nekoliko misli o normi,“ u *Norme i normiranje hrvatskoga standardnoga jezika*, ur. Marko Samardžija (Zagreb: Matica hrvatska, 1999), 203.

³² Vidi, naprimjer, Anđel Starčević, „Govorimo hrvatski ili 'hrvatski': standardni dijalekt i jezične ideologije u institucionalnom diskursu,“ *Suvremena lingvistika*, br. 81 (2016): 67–103.

nikaciju i neće dovesti u pitanje razumijevanje iskaza. Promjene, iako se isprva mogu činiti nasumičnima, reguliraju jezične zakonitosti kao što je jezična ekonomija te semantički kriterij. To znači da su kraćenje te poništavanje upotrebnih razlika između istoznačnih (ili blisko značnih) jedinica glavni razlozi opisanih odstupanja koja za posljedicu nemaju narušavanje ili ugrožavanje značenjske transparentnosti. Čestotnost odstupanja samo ide u prilog tezi da svaka promjena u smjeru ekonomiziranja izraza u govornika nailazi na plodno tlo. U obrazovnom okviru, nastavnici sa svojim jezičnim odstupanjima predstavljaju model koji učenici preuzimaju, preslikavaju te na taj način doprinose njihovu širenju. Zbog svega navedenoga smatramo da je i više nego jasno da su jezične promjene realnost hrvatskoga, ali i drugih europskih jezika. Van der Horst utvrđuje da je „svuda u Europi jezik [je] povod žučnim raspravama“³³.

Svjesni ograničenoga korpusa u ovome radu, kao i maloga broja pojavnica uočenih odstupanja od standardnojezične norme, ne želimo ni u kojem slučaju implicirati promjenu norme na temelju rezultata našega ili sličnih istraživanja. Ipak, smatramo indikativnim da se odstupanja uopće pojavljuju u pisanim radovima netom diplomiranih nastavnika hrvatskoga jezika. Pitanje koje postavljamo na kraju, kao poticaj za raspravu i promišljanje, jest hoće li norma i dalje ići u suprotnom smjeru od uzusa, ignorirajući činjenicu da jezik (ali i društvo koje se tim jezikom koristi!) ima svoje zakonitosti neovisne o nastojanjima eksplicitne norme, ili je napokon došlo vrijeme da norma i uzus krenu, ako već ne *riku pod ruku*, a onda barem u istom smjeru.

Literatura

- Amelina, Svetlana. „Formation of Grammatical Competence in Training Future Translators.“ *Науковий вісник НУБіП України. Серія: Педагогіка, психологія, філософія*, br. 199 (2014): 1–8.
- Bagarić Medve, Vesna. *Komunikacijska kompetencija*. Osijek: Filozofski fakultet, 2012.
- Dijanošić, Branko. „Funkcionalna pismenost polaznika osnovnog obrazovanja odraslih od trećeg do šestog obrazovnog razdoblja.“ *Andragoški glasnik*, vol. 16, br. 1 (2012): 21–31.
- Frančić, Anđela, Lana Hudeček, i Milica Mihaljević. *Normativnost i višefunkcionalnost u hrvatskome standardnom jeziku*. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada, 2006.

³³ Van der Horst, *Propast standardnoga jezika*, 5.

- Frančić, Anđela, i Bernardina Petrović. *Hrvatski jezik i jezična kultura*. Zagreb: Visoka škola za poslovanje i upravljanje „Baltazar Adam Krčelić“, 2013.
- Jelaska, Zrinka, i Vesna Bjedov. „Pogrješke ili promjene – ovladanost odabranim hrvatskim morfosintaktičkim sadržajima učenika završnoga razreda osnovne škole.“ *Jezikoslovlje*, vol. 16, br. 2–3 (2015): 227–252.
- Kalogjera, Damir. „Identiteti, standardizirani i nestandardizirani.“ U *Identitet jezika jezikom izrečen*, ur. Anita Peti-Stantić, 73–78. Zagreb: Srednja Europa, 2008.
- Katičić, Radoslav. „Normiranje književnoga jezika kao lingvistički zadatak.“ U *Norme i normiranje hrvatskoga standardnoga jezika*, ur. Marko Samardžija, 114–126. Zagreb: Matica hrvatska, 1999.
- Kramsch, Claire J. „Socialization and Literacy in a Foreign Language: Learning Through Interaction.“ *Theory Into Practice*, vol. 26, br. 4 (1987): 243–250.
- Medved Krajnović, Marta. „SLA i OVIJ: što se krije iza skraćenice?.“ *Lahor*, br. 7 (2009): 95–109.
- Millrood, Radislav. „Cognitive Models of Grammatical Competence of Students.“ *Procedia – Social and Behavioral Sciences*, br. 154 (2014): 259–262.
- Pavičić Takač, Višnja, i Vesna Bagarić Medve. *Jezična i strategijska kompetencija u stranome jeziku*. Osijek: Filozofski fakultet, 2013.
- Pavličević-Franić, Dunja. *Komunikacijom do gramatike*. Zagreb: Alfa, 2005.
- Silić, Josip. „Nekoliko misli o normi.“ U *Norme i normiranje hrvatskoga standardnoga jezika*, ur. Marko Samardžija, 203–211. Zagreb: Matica hrvatska, 1999.
- Silić, Josip, i Ivo Pranjković. *Gramatika hrvatskoga jezika za gimnazije i visoka učilišta*. Zagreb: Školska knjiga, 2005.
- Starčević, Anđel. „Govorimo hrvatski ili 'hrvatski': standardni dijalekt i jezične ideologije u institucionalnom diskursu.“ *Suvremena lingvistika*, br. 81 (2016): 67–103.
- Van der Horst, Joop. *Propast standardnoga jezika*. Zagreb: Srednja Europa, 2016.
- Verhoeven, Ludo, i Anne Vermeer. „Sociocultural Variation in Literacy Achievement.“ *British Journal of Educational Studies*, vol. 54, br. 2 (2006): 189–211.

Grammatical Competence at the Periphery of the Standard Language

Summary: The paper addresses deviations from the standard language norm on the grammatical level. Although it is expected of teachers of Croatian to display the highest degree of competence at all levels of language (description), an analysis of essays written by trainee teachers of Croatian at the licence examination revealed a deviation from the standard language norm. The paper uses a corpus of 90 essays to analyse the incorrect use of conjunctions *budući (da)* and *jer, s obzirom na to da, kako... tako*, followed by the preposition *kroz*, the change of government relations of the verb *koristiti (se)*, as well as the non-normative spelling of Future

I tense when the enclitic follows the verb ending in *-ti*, and the position of the enclitic within the sentence.

The paper objective is to define the reasons and frequency of such deviations and using the cognitive model of grammatical competence, we will ascertain if the deviations are exclusively mistakes or we can speak of doublets or even linguistic changes.

Keywords: grammatical competence, teacher trainees of Croatian, standard language